

Bohoslužba 11. február 2024

„Ale jedno viem...“

Piesne: 305,1 305,2-5 353 547

Suma ev.: „Boh nás zachránil a povolal svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa svojho vlastného rozhodnutia a milosti, ktorú nám dal v Ježišovi Kristovi pred večnými vekmi. Táto milosť sa teraz stala známou zjavením nášho Spasiteľa Ježiša Krista; on odstránil smrť a svojím evanjeliom vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť. Ja som bol ustanovený za hlásateľa, apoštola a učiteľa tohto evanjelia. Preto aj toto trpím, ale nehanbím sa, veď viem, komu som uveril, a som presvedčený, že on má moc zachovať, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa“. (2Tim 1,9-12)

Lekcia: Jn 9,24-41 Uzdravenie slepého od narodenia

²⁴ Zavolali teda toho človeka, ktorý bol slepý, druhý raz a vyzvali ho: „Vzdaj Bohu slávu! My vieme, že ten človek je hriešny.“ ²⁵ On však odpovedal: „Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím.“ ²⁶ Spýtali sa ho teda: „Čo ti urobil? Ako ti otvoril oči?“ ²⁷ Odpovedal im: „Už som vám to povedal, a nepočúvali ste. Prečo to chcete počuť znova? Chcete sa azda aj vy stať jeho učeníkmi?“ ²⁸ Vynadali mu a povedali: „Ty si jeho učeník, my sme Mojžišovi učeníci. ²⁹ My vieme, že s Mojžišom hovoril Boh, ale o tomto nevieme, ani odkiaľ je.“ ³⁰ Ten človek povedal: „Práve to je čudné, že vy neviete, odkiaľ je, a mne otvoril oči. ³¹ Vieme, že Boh hriešnikov nevypočuje, ale vypočuje toho, kto je bohobožný a plní jeho vôľu. ³² Nikdy nebolo počuť, že by slepému od narodenia niekto otvoril oči. ³³ Keby on nebol od Boha, nemohol by nič urobiť.“ ³⁴ Odpovedali mu: „Ty si sa celý v hriechoch narodil a ideš nás poučať?“ A vyhnali ho von.

³⁵ Ježiš sa dopyčul, že ho vyhodili. Vyhľadal ho a povedal mu: „Ty veríš v Syna človeka?“ ³⁶ Ten mu odpovedal: „A kto je to, Pane, aby som v neho veril?“ ³⁷ Ježiš mu povedal: „Už si ho videl; je to ten, čo sa s tebou rozpráva.“ ³⁸ A on povedal: „Verím, Pane,“ a klaňal sa mu. ³⁹ Tu Ježiš povedal: „Súdiť som prišiel na tento svet, aby tí, čo nevidia, videli, a tí, čo vidia, oslepli.“ ⁴⁰ Počuli to farizeji, ktorí boli pri ňom, a povedali mu: „Vari sme aj my slepí?“ ⁴¹ Ježiš im odpovedal: „Keby ste boli slepí, nemali by ste hriech. Vy však hovoríte: ‚Vidíme,‘ a tak váš hriech zostáva.“

Modlime sa:

Otče náš nebeský, ďakujeme, že môžeme aj dnes predstúpiť pred Tvoju tvár. Prichádzame zafašení nielen preto, že nás každodenné zápasy vyčerpajú. Trápia nás aj naše chyby, previnenia, zlé rozhodnutia alebo nesprávne reakcie a všetko, čím si život sebe aj druhým komplikujeme. Často tápeme po tme a hľadáme to pravé usmernenie, lebo sami nemáme múdrosť rozoznať, čo je správne, čo je Tvoja vôľa.

Prosíme teda, aby si nás stíšil a dal nám to potrebné svetlo, pri ktorom uzrieme to, čo si máme dať do poriadku s Tebou alebo s inými. Ale tiež aby sme uzreli to všetko požehnanie, tie Tvoje dary, ktorými nás neustále obklopuješ. Patrí Ti chvála a sláva za Tvoju vernosť, ktorá nás neopúšťa, i keď by sme si to zaslúžili.

Duchom svojím nás teda veď, aby sme teraz pochopili Tvoje slovo, aby sa nás dotkla láska, ktorú si k nám preukázal v Pánovi Ježišovi. Nech naše obecnstvo s Tebou nás vedie k pokore a k pokánaniu pred Tebou, a zároveň nech nás obdarí istotou v Tvoju lásku a vernosť, z ktorej sa môžeme tešiť a o ktorej môžeme svedčiť. V mene Pána Ježiša Krista prosíme, vypočuj nás. *Amen*

On však odpovedal: „Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím.“ (Jn 9,25)

Milí Bratia a milé Sestry!

Niekedy sa stáva, že **zo svedka sa** v priebehu vypočúvania nejakým obratom **stane obvinený**. Príde, aby vydal o niečom svedectvo a zrazu je obžalovaný z niečoho, čo neurobil, alebo čoho bol možno práve sám obeťou. Niečo podobné sa stalo aj mladému mužovi, ktorý bol od narodenia slepý a žobral. Ľudia si na jeho prítomnosť na jeho zvyčajnom mieste zvykli a veľmi sa s ním nezaoberali. Jeho slepotu mali za následok až trest nejakého hriechu či previnenia, možno jeho rodičov. A tak to mohlo trvať až do konca jeho života, keby nebol prišiel Ježiš, a na otázku svojich učeníkov by k tomuto postihnutiu nevyslovil svoj základný prístup, ktorý znel takto:

„Ani on, ani jeho rodičia nezhršli, ale stalo sa to preto, aby sa na ňom zjavili Božie skutky.“ Tým naznačil, že nie je podstatné hľadať dôvod **prečo, kvôli komu, čomu**, ale hľadať pochopenie **účelu, pre ktorý** sa mu to zlé stalo. Pretože všetko má svoje miesto v Božích plánoch. A Pán Ježiš to nielen povedal, ale spomenutý Boží skutok aj zjavil tým, že tohto muža uzdravil a obdaril videním.

Vskutku sa tu stal neslýchaný **zázrak**. Bolo to znamenie. Ježiš konal a tento človek pri tom urobil to jediné, na čo dostal od Neho pokyn: išiel a umyl sa v rybníku Siloe. Teda poslúchol – a to je prejav jeho viery. Totiž viera a poslušnosť sú ako siamské dvojčatá: viera sa prejavuje v poslušnosti a poslušnosť je prejavom viery. Náš človek sa nepýtal, neodmietal, neuvažoval, ale poslúchol, šiel a bol uzdravený.

Avšak ľudia, ktorí sa u Ježiša vždy dožadovali zázrakov, vidia zázrak, ale neuveria; zostanú chladní až nepriateľskí. Tým aj tento príbeh je dôkazom toho, že **na zázraku sa viera nezakladá**, tá je z počutia slova Božieho. Je to tak, že človek, kým nevidí, túži po zázraku a pripisuje mu veľkú dôležitosť. Ale keď ho dostane, tak si ho ani nevšíma. Vidíme, že tých, ktorí boli svedkami tohto uzdravenia, ani nevzruší tento zázrak, sú voči nemu ako aj voči uzdravenému ľahostajní. Zaujímajú ich síce osoba Ježiša, ale iba ako osoba, ktorá týmto činom porušila sobotu – presnejšie farizejské zákony o sobote.

Ani uzdravenému sa veľkej pozornosti nedostane, iba tým, že si ho zavolajú za svedka – aby im dosvedčil, že ten, kto ho uzdravil, nie je od Boha. Teda v akomsi neformálnom súdnom procese ho ťahajú za svedka proti Ježišovi. On však vydáva veľmi pozoruhodne svedectvo o tom, čo zažil – a to veľmi **autenticky**, bez vyzdvihovania svojich emócií alebo zážitku.

Bratia a Sestry, všimnime si tohto človeka. Vstúpi mu do života Ježiš, aby ho uzdravil a tak mohol žiť úplným životom. Ako mu bude v tom jeho **okolie prekážkou**: vyslovene mu sťažujú jeho situáciu a prežíva útoky a opustenosť, lebo aj jeho samého spochybňujú. Dokonca nezastanú sa ho ani vlastní **rodičia**, ktorých konečne môže prvýkrát v živote **vidieť na vlastné oči**; ale tí sa od celej veci dištancujú pre strach z ľudí, aj o seba. Muselo ho to nepríjemne prekvapiť a zarmútiť, veď sa zrazu ocitol **každým opustený**, v nepriateľskej atmosfére. Môžeme si tu spomenúť na iného rodiča, **Joáša, otca Gideona** (Sud 6,31). On veru nabral smelosť a zastal sa svojho syna, keď na neho útočili pre zničenie oltáru Baala a zachránil ho pred hnevom obyvateľov Ofry.

Títo rodičia však takí nie sú. Je v tom vytriezvejúco dôležitý odkaz pre nás. Totiž to, že ak niekto má život obnovujúce stretnutie s Pánom Ježišom, to ešte neznamená automaticky, že sa z toho bude tešiť spolu s ním aj jeho okolie/prostredie. Falošná je predstava, že vzťahy s okolím bude mať bezproblémové. Kto očakáva okolo seba nadšenie, bude sklamaný. Skôr nastane **roztržka** – ako o tom čítame aj v tomto prípade (16.v.). Pán Ježiš hovorí: „*Myslíte si, že som prišiel darovať na zemi pokoj? Nie, hovorím vám, ale rozdelenie.*“ (Lk 12,51). Veru, nie je jedno, ako to prežíva ten, koho sa celá udalosť týka.

Náš mladý muž sa pod týmto tlakom **nevrúti**, naopak, v duchu zosilnie. Totiž on dostal od Pána Ježiša nielen fyzický zrak, ale aj duchovný. Počas tohto procesu **má stále väčšie svetlo**, jasnejší pohľad na Ježiša, ktorý je predmetom toľkého útoku pre to oslobodzujúce dobro, ktoré na ňom vykonal. Vie o Ňom ešte málo, ale stále viac z Neho pozná. Prv je to „*človek menom Ježiš*“, neskôr hovorí o Ňom že je „*prorok*“, napokon s vierou prijíma v Ňom „*Syna človeka*“ a klania sa Mu. Tento muž sa pevne drží toho, čo prežil, o čom má znovu a znovu vydať svedectvo – a v ktorom svedectve hľadajú Ježišovi nepriatelia stále iba zámienku proti Nemu.

Bratia a Sestry, aj v prípade tohto uzdraveného vidíme, že **podobné skúšky** v živote človeka majú za cieľ jeho vieru nie rozdrviť, ale **zoceliť** – a mladík sa drží jednak toho, **o čom** svedčí, a tiež aj Toho, **o Kom** svedčí – síce ešte Ho nepozná a vie o Ňom veľmi málo. Jeho viera ho vedie k tomu, že i keby zostal ľudsky sám, keby ho každý nepochopene opustil, to všetko **nič nemení na tom, čo prežil**. A to je pre neho to podstatné.

Jeho protivníci ho svojimi otázkami ďalej trápia a ženú k tomu, aby proti Ježišovi svedčil. **On však odpovedal: „Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím.“** To jediné, čo vie, toho sa drží a toho sa nevzdá. Na tom mu jedine záleží, že **to čo je teraz, je iné, než to čo bolo**. Ten **rozdiel je obrovský: bol som slepý a teraz vidím**. *Viac nepotrebujem, ale toto nedám, lebo to jedno viem, a viem dobre, lebo som*

to zažil. Vnímam ten rozdiel a nechcem sa vrátiť do môjho predchádzajúceho stavu. Áno, skutočne platí, že „Ak vás teda Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní“. (Jn 8,36)

Táto **sloboda** dodá odvahu tomuto mladíkovi odpovedať smelo na jemu kladené otázky – trebárs aj provokatívnou otázkou: *Odpovedal im: „Už som vám to povedal, a nepočúvali ste. Prečo to chcete počuť znova? Chcete sa azda aj vy stať jeho učeníkmi?“* Nedbá o to, aké rozhorčenie tým vyvolá – je to **zápas jeho viery**, aby sa mohla ukotviť pri/v Ježišovi: I keď toho o Ňom príliš veľa nevie – však práve tento zápas mu bude otvárať ten vnútorný zrak, aby sa vedel správne orientovať a chodiť vo svetle.

Milí Bratia a milé Sestry! Teraz nasleduje to, keď zo svedka sa stane obvinený. Aj mu vyčítajú: *„Ty si sa celý v hriechoch narodil a ideš nás poučať? A vyhнали ho von“*. Ak sa k nim nepridá, nemá tu čo robiť. Čo sa nestalo jeho rodičom, stalo sa jemu – zdraví ho odmietajú. Veru, mnoho veriacim sa to stalo, že keď uverili, vlastná rodina ich odmietla a vyhodila, prerušila s nimi všetky kontakty. A tak sa ich ujala ich nová rodina – spoločenstvo veriacich, aby spolu patrili k Pánovi Ježišovi.

Vyhodili ho – dozvedá sa o tom i Pán Ježiš. A vyhľadá ho, aby sa s ním porozprával, aby ho **viedol ďalej** po ceste viery ku skutočnému poznaniu Toho, kto ho uzdravil. Aby sa jeho istota o tom jednom, čo vie, posilnila. Aby nikdy nezačal uvažovať, či by nebolo lepšie zostať v stave, v akom bol, ako teraz znášať toto nepriateľstvo a odmietanie. Ťažkosti, ktoré pred tým nepoznal. Ale veď **aj ten nový život je plný zápasov!** Avšak práve v tej **istote, že jedno viem**: *Bol som slepý a teraz vidím*. Je to akási **kotva**. Viem, kto som bol a kto som teraz. Apoštol Pavol vyznáva podobnú istotu, keď píše: *„ ... trpím, ale nehanbím sa, veď viem, komu som uveril, a som presvedčený, že on má moc zachovať, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa“*. (2Tim 1,12)

Dielo Ježišovo je konečné a úplné. On vie otvoriť oči, darovať zrak – aj v duchovnom zmysle. Aby sme uvideli a spoznali, kto sme, akí slepí, biedni, stratení a bez nádeje. Aby sme uzreli Jeho, ktorý prišiel, aby sa zastavil vedľa nás a sňal z nás všetko bremeno. Deje sa to dodnes, i dnes. Nás život môže dostať v Ňom nový rozmer, nový základ i smer, aby sme tak v Ňom spoznali Toho, ktorému jedine patrí všetka úcta a poklona.

On vie konať tak, aby staré veci pominuli a nastal nový začiatok. On svojou stvoriteľskou mocou je prítomný aj teraz, aby sa zjavili Božie skutky v nás a medzi nami. **Kiežby** sme mali istotu, akú mal tento uzdravený zo slepoty: *Jedno viem a toho sa nevzdám, viem, čo učinil pre mňa a v mojom živote Ježiš*. Je to výzbroj obstať v každom pokušení, v každej strasti. Viera, ktorú naši predkovia formovali takto: **„Jediným mojím potešením v živote i pri smrti je to, že telom i dušou ako v živote, tak i pri smrti, nie som sám svoj, ale patrím svojmu vernému Spasiteľovi Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý svojou drahou krvou učinil dokonale zadosť za všetky moje hriechy. A vyslobodil ma z každej moci diabla, i zachováva ma tak, že bez vôle môjho nebeského Otca ani jeden vlas mi nemôže spadnúť z hlavy.“** Viem jedno. Ak je to toto, tak stačí. **Amen**

Modlime sa:

Pane Ježišu Kriste, my, od narodenia duchovne slepí, Ti ďakujeme za lásku, ktorou si prišiel, aby si nás z hriechu a tmy vyslobodil a vyviedol na svetlo, aby sme mohli chodiť po Tvojich cestách. Ďakujeme, ak sme z tohto príbehu pochopili, že je potrebné vedieť to jediné: totiž že sme sa stali Tvojimi, patríme k Tebe.

Ďakujeme, ak sme už mali stretnutie s Tebou, keď si k nám v našej biede ako k slepým žobrákom pristúpil, ak si nás obdaril novým životom s Tebou. Kiežby nikto z nás sa nespoliehal na seba, ani nezostal v neistote, ako to s ním skutočnosťou je! Veď jedine Ty máš pre nás riešenie.

Daj Pane Ježišu, aby sme nezostali, ako žobral ten slepý pri ceste! I keď je niekedy ťažké sa stretnúť s nepochopením a odmietaním ľudí, daj nech sa staneme Tvojimi v presvedčení, aké mal ten uzdravený človek: jedno viem, a to mi stačí. V mojom živote nastala skutočná zmena, staré veci pominuli, hľa je tu niečo nové. Vlastne teraz som začal skutočne žiť – s Tebou.

*Prosíme, aby Tvoje slovo takto otváralo oči, srdcia i životy mnohých, malých i veľkých, i tu medzi nami. Nech sa Tvoje svetlo prejaví v našom živote s Tebou, i naším verným svedectvom o Tebe. Do Tvojej lásky porúčame svojich blízkych, náš zbor, nemocných, trpiacich, osamelých, vdovy a siroty, utečencov a bezdomovcov a každého, kto Ťa vzýva, alebo Tvoje oslovenie vníma. Mocou svojej lásky zostaň s nami. *Amen**